

Cea mai populară publicație din țară este astăzi, fără îndoială, „DETECTIVUL SĂPTĂMÂNAL”, care aduce în fiecare zi câte o povestire din isprăvile celor mai vestiți detectivi. Narațiunile acestea cuprind în ele toate elementele unei lecturi plăcute și instructive, pentru serile de iarnă, când nimic nu e mai agreabil decât să stai la gura sobei cu o carte în mână.

„DETECTIVUL SĂPTĂMÂNAL” a ținut, însă, să ofere cititorului și posibilitatea de a câștiga în chip ușor un premiu în bani, înstituiind un senzațional „Concurs de perspicacitate”, ale cărui condiții sunt publicate în fiecare număr al publicațiunii.

Deși conține 64 pagini mari, are o copertă cartonată, în culori, „DETECTIVUL SĂPTĂMÂNAL” costă numai 5 lei exemplarul.

ALEXANDRU LAZAR FUGĂRII!

de H. WARREN traducere de LIA HARSU

TIȘOARA III Ste. Dobrescu
Lele

I. - IN LUPTA CU DUȘMANUL

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească lui George:

— Trebuie să mai umblăm vreo patru sute cincizeci de kilometri prin ținuturile Congo-ului înainte de a ajunge la lacul Tanganica, pe care urmează să-l străbatem, ca să ajungem în ținutul Africii germane de odinioară.

Privirăm lung după Gertrud Wesel, care pornise spre Gandu, unde locuia fratele ei.

— Bine-ar face să părăsească amândoi cât mai curând Congo-ul! — zise Marian. — Omar ibn Fara a mituit poliția din Lupungu și o poate lesne readuce pe tânăra fată în puterea lui. Căci, la drept vorbind, ea a rupt un contract.

— Așa e — incuvințai eu. — Ar fi trebuit să mai rămână un an în casa lui, ca guvernanta a copiilor săi. Și noi nu-i putem servi ca marfă că era amenințată acolo, căci și noi suntem urmăriți de poliție. — Ce s'a întâmplat, Pongo? întrebai pe credinciosul nostru camarad, care stătuse mult de vorbă cu sclavii eliberați.

— Oamenii vor înapoi la libăta — răspunse Negru — ei spun că pe urmă nu mai fi luați prizonieri.

— Dacă cred ei așa, n'au decît să plece! zise Marian. — Poate că și pentru noi e mai bine să rămănem singuri, căci atrașem mai puțin atenția și putem merge și mai repede.

Ponço vorbea iarăşi cu Negrii, cari îşi luară alpoi rămas-bun de la noi, mulţumindu-ne călăuros. După aceea porniră către apus, în vreme ce noi o luarmă spre răsărit.

Din păcate stăpăna era acoperită aici numai cu iarbă măruntă și nici tufe sau crânguri de mimosă nu prea erau, astfel că puteam fi văzuți de departe, iar la rândul nostru puteam zări de la o distanță mai mare turmele de antilope ce pășteau pe acolo.

— Dacă Gaston cu oamenii săi ne-au urmărit într'adevăr, atunci trebuie să ne fi văzut, zisei eu după o jumătate de ceas de marș, în care timpul nu întâlnisem niciun tufiș care să ne ascundă cât de cât.

— Da, drumul pe care mergem e foarte pri-
mejdios — în vecinătă Marian — dar nădăruiesc
— că în curând vom da iar de pădure, căci cu fie-
care pas ne apropiăm de apa Luabalei, — cum
se numește Congo-ul la confluența sa.

— Or mai fi pe puțin treizeci de kilometri până să dăm de cel dintâi afluent — zisei eu — și asta înseamnă o zi de mers — dacă nu și mai mult — prin stăpăni grozavă. Și arșila ne va sili în curând să ne încetăm pașii.

— Din păcate, așa e, zise Marian, dar ce să-i faci! Peste o jumătate de ceas vom vâna ceva ca s'avem ce mânca de prânz. Cei mai e și-o să ne-alungă până vom da iar de-o apă. — Dar ce-o fi sgomotul ăsta ciudat?

3 Ne opriăm îndată s'ascultăm. Da, avea dreptate Marian, se auzea un bâzâit îndepărtat și cu totul neobișnuit.

— Na cumva or fi lăcuste? întrebai eu. — A-tunci suntem pierduți, căci insectele astea alungă toate animalele și cale de vreo optzeci de kilometri nu vom mai întâlni nici urmă de vânat.

— Uii că avem fluviul în care putem pescui ceva, răspunde Marian, liniștit. — Și deoarece bănuiala ta poate fi îndreptățită, trebuie să ne îngrăjim îndată de vânat, ca să ne poată alunga până mâine după-amiază.

— Își luă pușca de pe umăr, privi în jurul și după o clipă descărcă două gloanțe peste streașină.

Privii repede în direcția în care trăsesse privitul meu și văzui că nu greșise ținta, căci turnul de antilope pe care o ochise, se afla la cel puțin două sute de metri spre stânga noastră. Cu toată depărtarea simțitoare, și cu toate că animalele speriate de bârâit, porniseră în galop, o antilopă mare sări în sus, apoi se prăbuși la pământ, undă rămase nemiscată.

— Bravo, Mariane! strigai, entuziasmat. — A
cum am scăpat de grijă. Dar ia ascultă, nu poi
să fie lăcuste, căci smotul e cam prea tare

Porniserăm spre locul unde căzuse antilopa împușcată, când strigătul meu îi făcu pe camarazii să se oprească. Marian ascultă câteva clipe, apoi zise:

— Robert, stăm prost de tot! Îți mai amintești ce propusese unul din ofițerii belgieni colonelului Roule? Astea-s avioane care ne caută pe noi și aici n'avem unde ne ascunde.

4
— Massers, vine repede! strigă Pongo și se repezi înainte cu pași mari. — Vânat este bun ca acoperire.

Intr-o privință, asta așa era. Trupul mare al antilopei împușcate ne putea ocroti într-o oarecare măsură de a fi văzuți de sus, dacă ne lipeam strâns de el sau ne țărăm chiar sub dânsul.

Il urmăream deci pe Pongo, care alerga de jî sfârâiau călcăiele, nu altceva. Cunoștea primejdia ce se apropia de noi, căci zburaserăm cândva împreună în avion și ne prăbușisem.

Uneori mă întorceam repede pe când fugeam, căutând să descopăr pe sburătorii, — deoarece din sgomotul care devenea tot mai tare, puteam recunoaște că e vorba de două avioane.

Spre norocul nostru însă, erau încă prea departe — și în cele din urmă ajunserăm, cu răsuflarea tăiată, lângă antilopa răpusă. Pongo țări animalul alături de niște tufe și noi ne strecurăm repede între sălbătăciune și verdeată.

Dacă în avioane erau observatori — ceea ce era de presupus — cu greu ne-am fi putut ascunde de ochianele lor.

Urmără clipe de mare încordare. Din sgomotul motoarelor puteam desluși lămurit că sburătorii făceau viraje mari, ceea ce însemna că cercetau stăpa sistematic.

Băzâitul amenințător se apropia tot mai mult. Cutezai să ridic capul cu băgare de seamă și văzui cele două avioane la vreo cinci kilometri depărtare. Unul venea de la dreapta, celălalt de la stânga. Când fură împreună, se înfurară iar și sburară din nou care într-o parte, care în alta.

Era limpede că pe noi ne căutau. Înălțimea

5 la care sbureau să fi fost de vreo cinci sute de metri.

Li împărtășii lui Marian observațiile mele și el răspunse:

— Să nădăduim că nu ne vor descoperi aici lângă antilopă, dar mai bine ar fi să tragem trupul și mai mult peste noi.

Făcurăm repede treaba asta. Era de așteptat ca aviatorii să descopere trupul lung de doi metri al antilopei, totuși puteam nădădui că ei vor presupune că animalul fusese răpus de un leu, care fușise apoi auzind sgomotul motorului.

Căldura era năbușitoare și trupul greu al antilopei ne tăia răsuflarea. La asta se mai adăuga încordarea în așteptarea celor ce aveau să se petreacă.

Scosei iarăși capul și văzui cele două avioane numai la vreo kilometru de noi, venind din două părți.

Putui observa lămurit că aviatorii se aflau la trei sute de metri înălțime și de la această depărtare cu siguranță că puteau vedea antilopa cu ochiul liber, iar cu ochianele ar fi putut zări partea de la mijloc în sus a trupurilor noastre, care nu era ascunsă de animal.

De-odată Pongo începu să smulgă repede iarbă, atât cât îi îngăduia poziția în care se afla, și presără firele deasupra capetelor și piepturilor noastre. Asta era o pavyză, dar numai în oarecare măsură, căci trupurile noastre se ridicau prea mult deasupra stepei pustii.

Băzâitul aparatelor se apropia, devenea din ce în ce mai puternic, până ce se preschimbă într'un vâjâit asurzitor. Aviatorii veneau de-a dreapta

Observații făcute de Marian în timpul călătoriei

6
ful spre noi. Cu siguranță că zăriseră de departe antilopa și vroiau să cerceteze acum ce eră cu ea.

Prin firele de iarbă ce-mi acopereau fața puteam vedea cum se apropiau cele două avioane galbene. Ajungând deasupra noastră se despărțiră dar în cel din dreapta mea putui zări lămurit capetele a doi oameni, dintre cari cel din spate — observatorul — se ridică acum și privi spre noi. Câteva clipe doar și cele două aparate trecuseră peste capetele noastre.

Răsuflai ușurat. Prinse oare șiretlicul nostru? — Mariane, cred că-și iau tălpășița, zisei eu, râzând, — dar în clipa următoare văjăitul se apropiă iar.

Unul din avioane trecu de-a dreptul deasupra noastră, de data asta la o înălțime de cel mult o sută de metri. Văzui lămurit scheletul lui, și mai văzui că observatorul se aplecă și zvârlă în jos ceva lucitor.

O bombă! Imi fulgeră prin minte și nu lăsisă mult să sar în sus. Ar fi fost însă prea târziu, căci în clipa următoare obiectul căzu cu șomof șuierător la numai cincisprezece metri de noi.

O bubuitură — și schiele bombei pătrunseră în trupul antilopei.

— Drace! exclamă Marian. — Numai de s'ar mulțumi cu atât! Trebuie să fi văzut ei acum că nu e nicio făptură omenească pe aci. Alții în locul nostru ar fi luat-o la fugă.

Abia își sfârși vorba, că al doilea avion trecu deasupra capetelor noastre. Chesăia dinainte se re-petă, dar de data asta observatorul ochise mai bine.

Mica granată de mână căzu la cel mult cinci

7 metri de antilopă, pe pământul ars de soare al stepei. Inchisei ochii fără voie, căci credeam că ne hătuse ceasul din urmă.

Dar auzii atunci schijele văjăind deasupra capetelor noastre și trupul antilopei ne apără de efectul deplasării aerului produs de explozie.

— De ne-ar lăsa acum în pace! exclamă ei — A, ce s'a întâmplat, văd că au oprit motorul! Intr'adevăr, avionul din care fusese aruncată bomba sburase înainte, dar celălalt se întorsese și oprise brusc motorul.

— Vor să aterizeze, zise Marian. Asta poate fi salvarea noastră. Rămâneți liniștiți locului până se vor apropia.

Lucrul devenea interesant. Dacă dușmanii erau pe pământ, nu mai trebuia să ne temem atât de mult de ei, căci cu armele noastre ne puteam apăra, chiar dacă dâșii ar fi fost în număr mai mare.

Dar, spre surprinderea mea, avionul nu părea să aterizeze, ci se rotea în cerc în jurul nostru. În schimb celălalt făcu un viraj îndărătul nostru, veni în sbor planat deasupra-ne, făcând iar un viraj și ateriză la vreo treizeci de metri de noi. Mai alunecă vreo zece metri și se opri.

Cei doi aviatori săriră jos și se apropiară. Erau oameni înalți și bine făcuți. Când își scoaseră boțetele de aviatori, le văzui chipurile îndrăznețe, părâte de soare.

— *Mon Dieu!* făcu unul din ei, răsând — ce sigur că am ucis iar o biată antilopă. De unde și până unde ți-a dat în gând că cei trei aventurieri s'au ascuns aici?

— Pentru că antilopa este singura acoperire

în toată stepa — răspunsă celălalt shrurător. —
Să vezi că am dreptate.

— Ei, atunci s'or fi curățat și ei — răsă din nou cel dintâi. — Bombele au căzut aproape de tot.

— Așa e — incuviniță camaradul său — de curățat s'or fi curățat, fără doar și poate. Colornelul Roule va fi mulțumit că diviziile ăștia primejdioși au fost puși cu botul pe labe.

— Dar locotenentii Voisin și Gaston și mai mult. — Drace! se intrerupse cel dintâi, aproape speriat — uite-i că zac într'adevăr acolo.

Cel doi ofițeri se apropiaseră și se aflau lângă noi. În clipa când ofițerul ne descoperise, Pongo zvrili brusc antilopa de pe trupurile noastre, noi sărirăm în picioare cu iușeala fulgerului și înainte ca cei doi să se poată gândi măcar să-și scoată revolverele, țevile armelor noastre îi tintuiau în loc.

— Sus mâinile! strigă Marian atât de poruncitor, încât ofițerii se supuseră fără să crâcnească.

Iar Pongo nu mai așteptă să i se spună ceva, ci se repezi la ei și le smulse revolverele de la brâu. După ce le mai pipăi îmbrăcămintea ca să se încredințeze dacă nu mai au arme ascunse, zâmbi și zise:

— Massers, va fi bine.

— Indărăt la avion! porunci Marian.

Cei doi ofițeri se supuseră și merseră spre avionul lor. Noi ne țineam după ei, ca să împie-l decăm pe cei din avionul al doilea, care sbura acum deasupra noastră, să arunce vreo bombă.

— Stați! porunci Marian, când ajunserăm la avion. — Rămâneți aici lângă avion! Robert, tu îi vei păzi pe dumnealor! Vreau să scot din

funcțiune aeroplanul, — apoi va trebui să-i facem să vină jos și pe domni ăia de sus.

Nu puteam pricepe cum vroia Marian să facă treaba asta — mă supusei însă poruncii lui și mă postai în fața ofițerilor belgieni, îndreptând arma spre dânsii.

Prietenul meu se urcă în aparat și trebăului ceva pe acolo. Auzii un pocnet și imediat se răspândi miros pătrunzător de benzină. Dăduse drumul combustibilului, deci, și acesta era cel mai bun mijloc pentru a împiedeca sborul.

După câțiva timp sări jos și zise răsând:

— S'a făcut! Am stricat și aparatul de T.F.F. precum și mitraliera. Acum trebuie să le cer camarazilor dv. să coboare și dumnealor.

Vări în buzunar două accesorii de metal — cele mai importante piese ale aparatului de T.F.F. și ale mitralierei, luă pușca de pe umăr și se așeză alături de noi.

II. — O INTORSĂTURĂ NEAȘTEPTATĂ

CELĂLALT AVION trecuse de câteva ori deasupra noastră. Cu siguranță că aviatorii lui își dăduseră seama de situație și văzuseră că tovarășii lor erau cu totul în puterea noastră.

Mi se părea că ghicesc planul lui Marian. Nu-i trebuia decât să nimerească cu un glonț rezervorul de benzină și aviatorii ar fi fost nevoiți să aterizeze. E drept că prin asta nu-i aveam încă în mână, dar oricum, era ceva.

Aparatul veni iar ca o săgeată, de data asta nu-
pai la vreo zece metri deasupra noastră. Marian
ridică pușca, glonțul porni, aeroplanul trecu peste
noi, dar în aceeași clipă două obiecte lucitoare
căzură la picioarele noastre.

Se auzi o pocnitură, o coloană de fum se ri-
dică — și altceva nu mai putui vedea. Belgienii
asvârliseră două bombe cu gaze lacrimogene. Fi-
rește că și camarazii lor avură de suferit de pe
urma asta, dar principalul lucru era că noi eram
scoși din luptă.

Nu mi-ar fi folosit la nimic dacă aș fi tras
cu revolverul în cei doi ofițeri cari îmi fuseseră
dați în pază. Ochii îmi ardeau cumplit și trebuia
să-mi apăs palmele peste ei ca să-mi ușurez du-
rerile.

Eram incredințat că cei doi Belgieni se arun-
caseră la pământ îndată ce se împrăștiase gazul
cu pricina.

— Dumnezeu, acum suntem într'adevăr pier-
duți! izbucni Marian. Le va fi lesne să ne facă
de petrecanie.

În vreme ce mă frecam la ochi, auzii vâ-
jăitul pe care-l făcea elicea avionului în coborîre.

Aveam încă revolverul în mână dreaptă, și cu
dosul ei îmi frecam de zor ochiul. Eram hotărât să
mă folosesc de armă în clipa când cei doi ofițeri
ar încerca să mă dezarmeze.

Ochii îmi ardeau atât de grozav încât cre-
deam că voiu înnebuni de durere. Din răsuflarea
grea și gemetele din jurul meu înțeleses că și to-
varășii mei, precum și cei doi ofițeri pățiseră la fel.

Văjăitul elicei încetase. Avionul trebuie să fi a-
terisat pe aproape, căci auzii de-odată îndărătul

meu un râs bătjocoritor, apoi un glas spunând:
— Am pus mâna pe ei! Îmi pare rău, camarazi,
că trebuie să suferiți și voi, dar nu se putea
altfel. Și acum, să-i punem cu botul pe labe dea-
bincea!

Strânsei revolverul mai tare, căci îmi spuneam
că sosise clipa hotărâtoare. Îmi făcusem însă gre-
șit socoteala, căci de-odată mă pomenii cu o lovi-
tură atât de puternică în braț — probabil cu un
baston de cauciuc — încât mâna îmi căzu în
jos și arma îmi scăpă dintre degete.

Un sgomot slab și înăbușit îmi arătă că și
Marian avusese același gând ca și mine, dar fu-
sesse și el doborât de o lovitură la fel cu aceea
de care avusesem parte eu.

În clipa următoare mâinile îmi fură legate la
spate. Băgai de seamă că aveam de-aface nu-
mai cu un singur potrivnic, dar brațul meu drept
era încă aproape paralizat din pricina loviturii
și atacul fusese prea pe neașteptate.

Cu toate acestea mă împotrivii pe cât putui. Mă
aplecăi repede, îl trăsei spre mine pe potrivnic,
apoi mă ridicai brusc și dădui capul înapoi.

Ceafa mi se izbi de alt cap, auzii un strigăt
înăbușit de durere și-mi simții mâinile libere.

Uitai de durerea care-mi ardea ochii, mă 'n-
forsei repede în călcăie și pornii înainte cu brațele
întinse. Atinsei un om care ținea mâinile la față;
izbitura capului meu trebuia, așa dar, să-l fi lovit
rău pe Belgian în nas.

Îl înhătai repede de barecată și strânsei cu
hoată puterea. Din păcate, însă, nu mă gândisem
la ceilalți Belgieni. Auzii de-odată o exclamație
înăbușită, apoi pași grăbiți și, înainte de a mă pu-

tea cândi la împotrivre, mă pomenii cu o lovitură puternică în tâmplă. Mai avui doar răgazul să-mi spun că era un baston de cauciuc și căzuł grămădă la pământ.

Când mă trezii, ochii îmi ardeau încă, dar putui vedea că la foc ședeau patru ofițeri belgieni cari își frigeau niște bucăți de carne.

Capul îmi vâjăia groaznic, totuși îmi învinsei slăbiciunea și mă ridicai.

— Aha, turbatul de Bertram s'a trezit! răsă unul din ofițeri. — Morin, acum îi poți împărtăși părerea ta.

Ofițerul, care stătuse până acum cu spatele la mine, se'ntoarse. Când îi văzui mutra, mă pufni râsul, căci nasul îi era umflat ca o pătlăgică și sclipa în cele mai frumoase culori, ceea ce însemna că izbitura pe care i-o dădusem cu capul nu rămăsese fără folos.

— Asta ți-o voi plăti eu! scrâșni locotenentul Morin, furios, și se aplecă spre mine. — Ți-oiu arăta eu cine sunt, încă înainte ca domnul colonel Roule să pună să te spânzure.

— Doare? îl întrebai eu, zâmbind.

O clipă se păru că vrea să mă palmuiască, dar unul din ofițerii de lângă foc strigă cu asprime: „Morin!” și cu o privire de ură sălbatecă locotenentul se înapoia la ai săi.

— Ce te-a apucat să-l ameninți pe dl. Bertram? făcu ofițerul care-l împiedecase înainte să mă palmuiască. — E doar dreptul lui să se apere, chiar dacă o face numai prin cuvinte. Ți-am spus atât d-tale, cât și camarazilor, că nu vreau admite sub niciun cuvânt să vă atingeți de prizonieri. Ce se va întâmpla mai târziu cu ei, nu-mi pasă!

Probabil că ofițerul acesta — cel mai în vârstă dintre toți — era șeful expediției. Se ridică, se apropiă de mine și, înclinându-se, zise:

— Căpitan Frenchy. Te simți mai bine, domnule Bertram? Am fost nevoit să mă folosesc de bastonul de cauciuc, ca să-l liberez pe camaradul meu Morin. Dacă ți-e foame îți voi da să mănânci. Ne-am îngăduit să luăm antilopa pe care ai vânat-o.

— Îți mulțumesc, căpitan Frenchy, răspunsei. Mi-e foame într'adevăr și ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai da o bucată de friptură.

Frenchy chibzui câteva clipe, se uită când la mine, când la Marian, — care se afla alături de mine — apoi zise:

— V'aș deslega cu dragă inimă, domnilor, dacă mi-ați da cuvântul că nu veți fuți.

— Nu, domnule căpitan, făgăduiala asta nu ți-o putem da, răspunse Marian, îndată. Dimpotrivă, nu mă sflesc să spun că la cel dintâi prilej voi încerca să șterg pufina.

— Atunci n'am încotro și trebuie să vă las leqași, zise căpitanul, cu părere de rău. — V'aș fi cruțat cu plăcere de aceasta, fiindcă vă știu oameni viteji. Dar, fie cum credeți!

Se 'ntoarse la foc, tăia o bucată de carne din antilopă, o infipse într'o creangă, se'ntoarse și-mi ținu carnea fierbinte la gură.

Incepui să mănânc cu poftă și căpitanul îmi dădu din când în când să beau câte o înghițitură de ceai din sticla mea de campanie.

La sfârșit, zise:

— Ai dat drumul benzinei din aparat, domnule Farrow. In avionul meu n'am destul combustibil

ca să mai pot da și celuilalt, astfel că trebuie să plec la Lupunqu ca să mă aprovizionez. Până atunci va trebui să rămâneți aici — adică vreo două ceasuri, după socoteala mea. Dar ia spune, ce s'a întâmplat noaptea trecută cu Arabul ibn Fara? Am prins o radiogramă a poliției din Lupunqu, în care se spune că ați făptuit o spargere în casa lui.

— Chiar așa am făcut, răspunde Marian, liniștit, și d-tale îți pot istorisi cum a fost, domnule căpitan.

Și Marian povestește despre eliberarea fetei și a sclavilor.

— Mare ticăloșie! exclamă căpitanul, furios, când prietenul meu sfârși. — Asta trebuie s'o raporteze autorităților. Pentru moment nu pot întreprinde nimic, dar voi purta de grijă ca atât ibn Fara, cât și poliția, să-și capete pedeapsa cuvenită. — Așa dar, domnilor, mă voi înapoia cât mai curând. Personal îmi pare rău că trebuie să îndeplinesc ordinul primit și să vă duc la conolelul Roule. Nădăjduiesc, însă, că veți putea spulbera toate acuzațiile care vi se vor aduce.

Simpaticul ofițer — care era cu totul altfel decât camarazii lui — salută și se întoarce la foc.

— Morin — zise el — d-ta rămâi aici, ca să pot transporta cât mai multă benzină pentru avionul celălalt. Te opresc însă cu strășnicie să te atingi de prizonieri.

Cei trei ofițeri tineri se ridicară și salutară în tăcere.

Frenchy se apropiă de aparatul său, unul din ofițeri învârti eșecul, se dădu apoi îndărăt, și în

lipa următoare motorul începu să duduie. După ce alunecă puțin, aeroplanul se înălță și dispăru în direcția spre Lupunqu.

Prea multe speranțe nu ne puteam face acum. Dacă Frenchy se întorcea peste două ceasuri vom fi încărecați în celălalt avion și aduși plocon dușmanului nostru înversunat, colonelului Roule.

Dar nu mă gândisem că prin violență și chibzuială dobândești adesea, mai mult decât prin forța brutală.

Cei trei ofițeri se așezară iar lângă foc. De data asta numai locotenentul Morin stătea cu fața spre noi și privirea lui întunecată și plină de ură era atîntită mai mult asupra mea.

Să fi fost după el, m'ar fi gătit cu sânge rece. Dar căpitanul Frenchy părea să se bucure de atâtă trecere pe lângă ofițeri, încât nici în lipsa lui aceștia nu cutezau să-i caște porunci.

Tocmai când Morin îmi aruncase din nou o privire de ură, înforcând apoi capul, Marian se ridică brusc și, în clipa următoare, cei doi ofițeri, cari stăteau cu spatele la el, nimeriți de doi pumni zdraveni sburară în lături. Marian sări atunci peste foc și-l doborî la pământ pe locotenentul Morin, care rămăsese înmărmurit de spaimă.

Se aplecă repede, îi smulse revolverul din brâu și-i ținu la respect pe cei trei ofițeri cari încercău să se ridice.

— Așa, domnilor — zise el, calm — acum s'a întors roata. Locotenente Morin, ia-o în jurul focului și te așează lângă camarazii d-tale! Cu fața spre foc!

Porunca aceasta era atât de hotărâtă încât ofițerul, gemând și cu mare greu se târi pe genunchii

în jurul focului. În vremea asta ceilalți doi ofițeri se ridicaseră anevoie, pentru ca să se scapănă imediat poruncii lui Marian:

— Sus mâinile!

Când îi văzu unul lângă altul cu brațele ridicate, prietenul meu luă și celorlalți doi ofițeri revolverele.

— Ce-a fost mai greu s'a făcut! ră-e el apoi.

— Al văd la locotenentul Morin un lăunuleț, de care cu siguranță că atârnă cheia de la cătușele camarazilor mei. Da, da, așa este!

Râzând mereu se apropiă de noi, neslăbindu-i din ochi pe cei trei ofițeri. Măntorsei repede — deoarecece mâinile îmi erau legate la spate — și Marian mă liberă din cătușe.

— Deschide și cătușele lui Pongo — îmi spuse el — eu voi veghea mai departe asupra dumnealor.

După ce-i dădui drumul uriașului, îmi luai înapoi în primul rând armele, care împreună cu ale lui Marian și Pongo se aflau lângă foc. Apoi îi amănai pe ofițeri cu revolverul meu, în timp ce camarazii mei își luară și ei îndărăt armele.

— Așa, domnilor — zise Marian, zâmbind — acum mă văd silit să-i pun cătușe locotenentului Morin, căci din pricina furiei sale împotriva prietenului meu Robert, el este cel mai primejdios.

Se apropiase pe la spate de ofițer și cât ai clipi îi închise mâinile în cătușe. Pe urmă se înfiorase spre ceilalți doi și zise prietenos, dar foarte hotărât:

— Scuțați-vă în picioare, domnilor!

Începu să le pipăie uniforme și după ce sfârși cu treaba asta, zise:

— Vroiam să mă încredințez dacă nu cumva ascundeți alte arme. Acum trebuie să vă rog să scoateți uniforme. În schimb, vă voi da costumele noastre.

Pricepui planul lui Marian. Vroia să-l poată introduce în eroare pe căpitanul Frenchy și să-l învingă mai ușor, căci de el trebuia să ne temem dacă i s'ar fi părut ceva suspect în tabără.

— N'avem multă vreme! se răsti Marian, care și începuse să se dezbrace.

Cel doi ofițeri, neavând încotro, se supuseră.

Când fură gata, Marian dădu vestimintele lui aceia care i se potrivea ca statură și porunci:

— Imbracă-te repede!

Apoi își puse și el uniforma Belgianului și când isprăvi, îi ținu pe ofițeri la respect cu revolverul său, în vreme ce eu mă desbrăcai în grabă și pusei hainele celuiiașt militar, care le imbrăcă pe ale mele.

Acum pricepură și cei doi ofițeri ce avea de gând Marian cu schimbarea aceasta, căci îi văzui făcând multe foarte întunecate. Prietenul meu nu se sinchisi însă, ci le legă mâinile la spate și-i duse acolo unde stătușem noi până atunci.

— Acum culcați-vă — zise el — și când se va înapoia căpitanul Frenchy să nu vă văd că faceți vreo mișcare suspectă. Luați aminte la ce vă spun, căci eu nu glumesc!

Locotenentul Morin, turbând de furie, trebui să se așeze cu spatele spre camarazii săi, în vreme ce noi luarăm loc de cealaltă parte a focului, de unde îi puteam supraveghea pe toți.

² Pongo se așeză lângă cei doi ofițeri cari luaseră acum locul nostru. Avea în felul acesta pri-

lejul să vegheze asupra lor, ca nu cumva să facă vreun semn ascuns căpitanului Frenchy, când va sbura deasupra noastră.

Când totul fu pus la punct, îl întrebai pe Marian:

— Cum ai izbutit să-ți scoți cătușele?

— Foarte simplu, prietene. Când am fost luați în primire, țineam în mână stângă o bucată de sârmă groasă pe care o găsisem la instalația de T. F. F., a avionului. Știi bine că înainte vreme îmi plăcea să învăț „trucurile” scamatorilor care se liberează din cele mai strânsce legături. Când le cunoști pe astea nu e de fel greu să descui cu o sârmă lacătele unor cătușe. Firește că e nevoie de puțină dibăcie, dar asta nu-mi lipsește. Eu eram liber când tu te treziseși din leșin.

— Asta înseamnă că ai așteptat prilejul cel mai bun, zisei eu, cu admirație. — Cu toți patru ofițeri n'ai fi sfârșit atât de repede.

— Așa e — incuviință Marian — mai ales cu căpitanul, care, cu liniștea lui, e cel mai primejdios potrivnic. Fără schimbarea uniformelor nu cred să fi izbutit să punem mâna pe el. Pare să fie foarte inteligent.

— Cu greu va bănuî însă că ne-am și eliberat, răsai eu. — Păcat numai de benzina pe care o aduce, căci va trebui să i-o varsăm iarăși.

— Mă gândesc dacă n'ar fi bine să luăm avionul lui și să sburăm spre lacul Tanganica. De ce să facem pe jos atâta drum?

— Bună idee! exclamai cu însuflețire. — În felul acesta străbătem în câteva ore o distanță pentru care am avea nevoie, altminteri, de cine știe câte zile.

— Da, da, sunt hotărât să mă folosesc de aparat zise Marian — altfel nu mai ieșim teferi din Congo. Dacă decolăm îndată după înapoierea căpitanului, ajungem la lac puțin după ce se înnoptează.

Și atunci va trebui să sburăm fără țel toată noaptea, căci pe întunec vom găsi cu greu un loc potrivit pentru aterizare, îmi dădui eu cu părerea. — Mai nimerit ar fi să sburăm până pe înserat și să aterisăm apoi ca să ne reluăm zborul a doua zi.

— Firește că e mai bine așa. Dacă vine căpitanul peste un ceas, mai putem străbate trei sute de kilometri în cursul zilei.

III. — SALVAȚI, APROAPE...

STATURĂM LINIȘTIȚI în așteptarea înapoierii căpitanului. În cele din urmă auzirăm un bâzâit îndepărtat, care se întărea tot mai mult, apoi zărirăm la orizont un punctuleț negru care se apropia.

Recunoscut îndată că era avionul căpitanului Frenchy, care peste puțin timp se târi la pământ, la vreo treizeci de metri îndărătul nostru.

Marian sări în picioare și strigă:

— Repede, trebuie să-l luăm prin surprindere când va cobori din avion!

Îl urmași pe prietenul meu, care începu să alerge sprinten spre avion. Căpitanul tocmai se dădea jos cu spatele spre noi, și când puse piciorul pe pământ și se întoarse brusc, pentru că auzise, probabil, pașii lui Marian — se pomeni în față cu țevă și revolverului prietenului meu.

După câteva clipe eram și eu acolo, cu arma întinsă; Frenchy înăltă resemnat din umeri și zise:

— Mai bine îl lăsam pe Morin să sboare, căci dacă aș fi fost aici cred că n'ați fi izbutit să vă eliberați. Am cam bănuț eu ceva și de aceea m'am și grăbit.

— Atunci ar fi trebuit să fii ceva mai cu băgare de seamă la aterisare, domnule căpitan — răspunse Marian. — Acum trebuie să te rog, cu multă răbdare de rău, să ridici brațele. N'avem încotro.

— Nu e nevoie să te scuzi, răspunse Frenchy și ridică brațele. — Mi-ați spus doar că veți încerca să vă eliberați. Trebuia să flu cu mai multă luare aminte. Nu pot pricepe însă, cum ai izbutit să-ți scoți cătușele.

— Cu ajutorul unui meșteșug pe care l-am învățat cândva și care mi-a prins bine acum, răspunse prietenul meu. — Vă rog, domnule căpitan, luați-o înaintea noastră spre foc.

Când Frenchy trecu pe lângă el, îi scoase repede revolverul de la brâu. Ajunghând la foc, Marian opuse iarăși:

— Cu toată părerea de rău trebuie să-ți leq mâinile. Presupun că mai aveți cătușe?

— În buzunarul din dreapta al hainei mele, răspunse Frenchy, scurt.

Marian scoase afară cătușele, rușă pe căpitan să ducă mâinile la spate și i le prinse în cercurile de oțel. Il strigă apoi pe Pongo, care veni înăltă.

După ce chibzui puțin, prietenul meu zise:

— Am hotărât să ne folosim de avionul d-tale, domnule căpitan. Benzina pe care ai adus-o pentru al doilea aparat vom fi nevoiți s'o vărsăm,

căci nu trebuie să-ți dăm prilejul să ne urmărești prea curând. Firește că după plecarea noastră va trebui să vă puteți elibera, ca să ajungeți cât mai curând la orașul cel mai apropiat, care e Gandu. De aceea vă voi lăsa revolverele, — dar ca să nu vă eliberați prea repede, voi înveli și lega cheia cătușelor în bucata aia mare de piele de antilopă care se vede colo, iar pachetul acesta, pe care-l veți putea găsi lesne, îl voi arunca la oarecare depărtare de aici, după ce mă voi înălța în văzduh.

— Primesc condițiunile dumitale, domnule Farrow — răspunse căpitanul. — Dealtfel, nici nu-mi rămâne altceva de făcut.

— Bine, atunci să scot cheia de la cătușă... Așa! Și acum vom vărsa repede bidozul cu benzină pe care l-ai adus. Instalația de T.F. F. și mitraliera aparatului care rămâne aici va trebui să le scot deasemenea. Piese respective le voi pune în aparatul meu, pe care-l veți găsi pe malul lacului Tanganica.

— Domnule Farrow, te admir pe dumneata și pe tovarășii d-tale. Și, deși e împotriva superiorilor mei, mă bucur din inimă că ai izbutit să vă eliberați. M'aș fi socotit drept călău dacă v'aș fi dat pe mâna colonelului. Mi-ar face multă plăcere să-mi dați de veste la Boma că ați scăpat cu bine din ținutul Congo-ului. Adresa este: „Prima escadrilă de avioane, Boma”.

— Bine, domnule căpitan, voi face cu dragă inimă ce-mi ceri, răspunse Marian. — Și mă bucur că am cunoscut un ofițer atât de cinstit ca d-ta. Ne vom grăbi cu plecarea, ca să fiți cât mai curând liberi. Pongo al nostru va goli benzina, în vreme

ce noi doi vom schimba iarăși hainele cu domniile ofițeri.

Pongo se duse la avionul căpitanului să golească benzina; în vremea asta eu descuiam cătușele ofițerilor cari purtau costumele noastre și-i țineam la respect cu arma, până se desbrăcaseră și unul din ei primi de la Marian uniformă sa, pe care și-o puse. Acesta fu legat apoi și prietenul meu veghea asupra celuilalt, în timp ce eu mă îmbrăcaam cu lucrurile mele. Curând fu legat și ofițerul acesta și atunci veni îndărăt și Pongo, care vărsase benzina la oarecare depărtare de avion.

Marian scoase apoi piesele principale de la instalația de T. F. F. și mitraliera aeroplanului care rămânea pe loc, și le puse în aparatul „nostru”.

— Așa, acum suntem gata, domnule căpitan — zise prietenul meu. — Pachetul cu cheile cătușelor îl voi zvârli îndată după ce ne vom înălța, ca să n'aveți mult de alergat. Voiu mai face și un nod la o frânghie pe care o voiu arunca colo, spre Gandu, ca să vă arate drumul. Uite, revolverele vi le și pun îndărăt la cingătoare, așa că puteți porni cu toții îndată, ca să ajungeți în oraș încă înainte de a se întuneca. Rămâi cu bine, domnule căpitan, și, în ce te privește pe d-ta, pot spune cu plăcere: la revedere!

— Domnule Farrow, minunate sunt căile de stînului și-ți răspund cu dragă inimă: la revedere.

Strănseram mâinile legate la spate ale căpitanului, apoi salutaram din cap pe ceilalți ofițeri și ne îndreptaram spre avion.

Învârtii de câteva ori elicea, mă urcai apoi în aparat, unde Pongo se și așezase pe locul observatorului, iar Marian puse în funcțiune motorul și

după câteva clipe ne înălțam în văzduh.

Când furăm la vreo cinci sute de metri de ofițeri, aruncai jos pachetul cu cheile cătușelor. Marian făcu apoi un viraj, luând drumul înapoi spre cei patru ofițeri.

Deodată tresării speriat, căci la vreo trei sute de metri de militarii în neputință de a se apăra, se ridică din iarbă un trup mare, galben și se repezi spre dâșii.

Era un leu, pe care îl speriasse, probabil, duduiful motorului.

Trebuia lucrat repede, căci altfel nenorociții erau pierduți. Il ghionții pe Marian și-i arătai fiara. Apoi ridicai pușca și stobozii două gloanțe asupra trupului galben.

Nimerisem, căci văzui leul sărind în sus, rotindu-se apoi de câteva ori în jurul său, pe urmă se repezi iar spre ofițeri.

În vremea asta noi trecusem înainte, dar acum Marian făcu din nou un viraj și sbură spre fiară.

Leul se opri brusc auzind vâjăitul motorului deasupra lui și mă folosii de clipa aceasta ca să slozibod într'insul încă două gloanțe. Il nimerii, dar nici de ca asta n'orfa, căci cînd trecurăm iar de el și mforsei capul, îl văzui alergând din nou spre Belgieni, ceva mai încet însă.

Strigai în urechea lui Marian și dânsul îndrumă avionul sburând după leu. Și acum băgai de seamă că pusese mâna pe mitralieră. Apoi aparatul se înclină și în clipa următoare o ploaie de gloanțe tăzni din mașină.

Era căf p'ad să tip de bucurie, căci văzui trupul fiarei rostogolindu-se la pământ, unde rămase nemiscat. Marian înălță iar aparatul și cînd tre-

curăm deasupra ofițerilor, le trimisei salutări.

Din înălțime îi văzurăm pe cei patru luând-o la picior. Ajunși la leu se opriă o clipă și-l priviră, apoi merseă mai departe spre pachetul cu chelle cătușelor.

Marian începu să descrie curbe în aer până ce căpitanul se așeză pe pământ și desfăcu pachetul, cu mâinile legate la spate. Abia când Frenchy se ridică și ne făcu semne, prietenul meu înălță mai sus avionul și curând îl văzurăm pe cei patru ofițeri ca niște puncte mici în stepea întinsă.

Mulțumit, mă așezai iar lângă Pongo. Ne făcuserăm datoră de oameni și așa era mult.

Avionul sbura cu mare viteză — vreo sută optzeci de kilometri pe ceas, după socoteala mea. Puteam nădăjdui, deci, că în zorii zilei următoare vom ajunge la lacul Tanganica.

Dar, vorba ceea: omul propune și Dumnezeu dispune...

După vreun ceas și jumătate, un ghiont dat de Pongo mă trezi din piroteala în care căzusem. După cum văzui în grabă, sburam deasupra ultimilor copaci ai unei păduri întinse.

Înainte noastră se afla stea largă de vreo doi kilometri, apoi începea iar pădure deasă și cu copaci înalți. Marian opri motorul și se lăsă la pământ în sbor planat.

Mă ridicasem în picioare și priveam stea de care ne apropiam tot mai mult. Era acoperită cu iarbă măruntă, astfel că ne puteam bizui pe o aterizare lipsită de primejdii.

Peste câteva clipe urma să atingem pământul și ca să nu-mi pierd echilibrul din pricina izbucnirii, mă așezai iarăși pe scaun.

25
Și asta fu norocul meu, căci când aparatul atinse pământul urmă mai întâi obișnuita izbucnirea apoi însă, roatele se împotmoliră în niște gropi de mistreți care se aflau acolo.

În clipa următoare căzurăm în cap, avionul se dădu peste cap, în vreme ce elicea se sălărmă din pricina izbucnirii și a atingerii cu pământul uscat.

Ne aleserăm cu câte o lovitură puternică, deoarece căzuserăm cu trupul înainte. Dacă n'ar fi aflat în picioare, ar fi fost aruncat din aparat cine știe unde.

— Halal să-mi fie! bodogăni Marian, după oțava timp. — Parcă ar fi fost elev și nu sburător încercat. Acu' nu mai avem încotro și trebuie să facem pe jos restul drumului. E oeam neplăcut, căci cu siguranță că Belgianii vor impresura lacul Tanganica. După socoteala mea, mai avem de străbătut vreo sută treizeci de kilometri și asta ne va lua pe puțin trei zile, căci acum vom da de păduri dese. În vremea asta, dușmanii noștri pot întreprinde multe.

— E drept — încuviințai eu, în vreme ce ieșeam din avion. — Să nădăjduim însă, că lucrurile vor sfârși cu bine. Acum să ne căutăm un loc unde să poposim. Noroc că am luat cu noi puțină carne de antilopă, căci de vânat nu cred să fie rost pe aici.

— Eu propun să ridicăm avionul. Poate că elicea nu e atât de stricată și-l putem repara cu unelte care se află pe bord.

Ne puserăm pe lucru cu înfrigurare. Dar când isbutirăm să ridicăm aparatul, văzurăm că

nu era cu puțință nicio reparație, căci elicea era cu totul sfărâmată.

— N'avem încotro, trebuie să pornim apoi tolește — zise Marian. — Am însă altă idee. Nu suntem prea departe de pădure, așa că vom împinge aparatul înapoi, până în apropierea copacilor și ne acliim în el peste noapte. În felul acesta n'avem nevoie să facem foc și nici să stăm de pază, căci în avion suntem la adăpost de vizita fiarelor.

Propunerea era bună, astfel că ne apucăm îndată de treabă.

Motivul pentru care Marian vroia să ducă aparatul în apropierea pădurii, era bine întemeiat: în felul acesta am fi putut înșela ochii aviatorilor cari ne-ar fi urmărit, căci pilotul și observatorul vor cerceta stea și nu marginea pădurii.

Și mai bine ar fi fost dacă am fi putut ascunde aparatul cu totul, căci atunci Belgianii ar fi presupus că sburasem deasupra lacului Tanganica. Tocmai vroiam să i-o spun lui Marian, când el mi-o luă înainte:

— Măine dimineață vom încerca să pitim aparatul în pădure. Sau dacă nu se va putea, va trebui să-l acoperim cu ramuri. Câștigăm un avans mai mare. Trebuie să ne așteptăm că Frenchy să-și fi anunțat, din Gandu, superiorii și se poate ca un aparat să și fie în drum în urmărirea noastră.

— Mariane, am o idee! Mai avem un sfert de ceas lumină... și cred că e mai bine să împingem chiar de pe acum avionul cu coada în pădure, iar aripile să le acoperim cu crengi.

E foarte cu puțință ca sburătorii Belgiani să se aprovizioneze cu benzină în Gandu și-apoi să cerceteze cu rachete toate șesurile pe unde am trecut. Și-or fi zicând și ei că am aterizat înainte de a se înopta.

— Bravo, Robert! Ideia ta e cât se poate de bună. Hai să ne punem repede pe lucru ca să nu ne apuce noaptea.

Iuțirăm pasul și în curând ajunserăm la pădure. Pongo, care luase pe umăr coada avionului împins de noi, intră cu el între doi copaci depărtați unul de altul, până ce aripile se izbiră de trunchiuri.

Uriășul se aprofundă apoi în pădure și începu să taie crengi, pe care eu le transportai afară. Iar Marian acoperi cu ele avionul.

Tocmai când se lăsă întunerecul, sfârșirăm treaba. Și o făcusem atât de bine, încât cu greu ar fi putut descoperi cineva aparatul, mai ales dintr'un sbor repede.

— Așa, acum avem un adăpost cât se poate de bun, zise Marian.

Ne cățărăm iarăși în carlingă și de data aceasta Pongo ceru pentru el locul pi'otului, în care se așeză în voie. Eu cu Marian ne urcăm în spate, ne lungirăm pe podea și întinserăm picioarele.

Deoarece înainte mai mâncasem, se scursese vreun ceas de când se întunecase. Eram obosit și îndată ce mă învelii în pătura de lână, adormii.

Mă trezii brusc, pe când visam că se apropie o furtună. Și încă pe jumătate adormit auzii bubuitul tunetului în depărtare.

IV. — PRIN TINUTURI SALBATECE

RIDICANDU-MA în capul oaselor, îl auzii pe Marian șoptind:

— Ei sunt aproape de tot de avion, dar nu cred să se poată călări înăuntru.

— Cine? Fulgerele? — mormăi eu, buimăcit de somn.

— Se vede că ai visat vreo furtună — zise Marian, râzând încetșor. — Nu, Robert, nu e vorba de fulgere și tunet? — a! acum îți dai seama?

Intr'adevăr, știam acum ce credea prietenul meu. Dedesubtul nostru răsunase mugetul unui leu și în clipa asta mă dumirii de ce visasem o furtună.

Mugetul acela fioros semăna aidoma cu buibuitul unui tunet. Și abia auzise, că auzii încă unul, din gâtlejul unui al doilea leu, atât de aproape de parcă s'ar fi aflat sub aripa aparatului.

P.o'abil că ne miros se-ă, dar nu îndrăzneau să atace „dihania” ciudată care se ivise în pădure. Mărâind, răgind uneori, ne dădeam târcoale mereu.

Deodată avionul se cutremură sub o izbitoră puternică. Pânza aripei drepte fu sfâșiată sub apăsarea unui trup greu și în clipa următoare răsună aproape de tot pufăitul unui leu flămând.

Din fericire, Marian găsisse în avion o lampă electrică de buzunar. Simții că prietenul meu se ridică și — eu după el, smucind în același

timp revolverul de la brâu.

În picioare, puteam privi pe deasupra marșinii avionului.

— Ia seama! — șopti Marian și în aceeași clipă tăsnă lumina lămpii de buzunar.

Razele-i vii căzură asupra căpătânii unui leu, care stătea pe aripă, la cel mult un metru de noi. Orbit de lumină, închise o clipă ochii și atunci Marian imi zise în șoaptă:

— Tintește tu ochiul drept, eu cel stâng.

Ridicai arma și țintii spre partea dreaptă a capului uriaș. Fiara deschise iar ochii. Acesta era un semn că se pregătește de săritură, astfel că nu mai aveam timp de pierdut.

Patru gloanțe detunară în noapte și efectul lor fu fulgerător. Cu un răget scurt, animalul se ridică în două labe, pentru ca apoi să se rostogolească de pe aripa înclinată.

De jos, auzirăm cum se svârcolește și răcâie pământul cu labele, apoi un ultim horcăit. Pri-mejdiosul vizitator își dăduse sufletul.

— N'a fost glumă! — murmură Marian.

— Numai de ne-ar lăsa în pace celălalt.

— Dacă e leoaică, va ține să răzbune moartea bărbătelului — zisei eu. — Mai înainte fusese pe partea cealaltă, așa că e bine să ne întoarcem.

Se părea însă că fiara se îndepărtase, căci nu mai dădea semn de viață. Numai dinspre stepă, la vreo cincizeci de metri depărtare, se auzi un fel de lătrat scurt, ciudat.

— Interesant! zise Marian. — Face impresia că cineva ar fi alungat animalul. Sau o fi din pricina gloanțelor noastre?

— Nici eu nu-mi pot lămuri, dar ciudat e oricum — răspunsei. — Mă așteptam să ne atace cu siguranță.

— Asta nu ne poate fi de...

Marian își rupse vorba și mă ghionții cu brațul.

Avionul fu zgâlțâit ca și cum cineva ar fi izbit în el sau s'ar fi săltat pe aripă, și acum aparatul începu să tremure, apoi să se legene ușurel.

Nu se putea să fie leaica, pentru că ea ar fi sărit brusc pe aripă și ne-ar fi atacat îndată. Atunci ce putea fi?

Privirăm cu încordare în beznă. Simțeam bine că trebuie să fie o povară grea pe aripa stângă — și era o vietate care-și făcea de joacă legănând aparatul, deoarece scuduiturile se simțeau din ce în ce mai bine și avionul trosnea din toate incheieturile.

— Ce Dumnezeu o mai fi și asta? — murmurai în cele din urmă.

Imediat ciudata mișcare încetă. Se scurseră câteva minute de încordare chinuitoare, apoi se simți iarăși o smucitură și din nou începu legănatul și scuduiturile avionului.

Tresării speriat la atingerea unei mâini, dămi dădui seamă îndată că era Pongo, care ne ghiontea încet de la locul său din față. Ne aplecărăm înainte și folosindu-ne de un moment când aparatul se clătina mai tare, camaradul nostru Negru, șopti:

— Massers fie liniștiți! Pongo miroase, este Pongo.

O gorilă! Dumnezeuule, asta ne mai lipsea!

Un astfel de potrivnic era poate mai primejdios decât un leu, căci chiar în luptă cu moartea se mai putea apropiia și să sfârșim în bucăți aparatul, cu noi, cu tot.

Namila codrilor auzise și șoaptele lui Pongo, căci legănatul încetă iar și dinspre marginea aripei răsună un mârâit furios.

Probabil că-i făcea plăcere dihaniei să se legene, dar nu vroia să fie stingherită în joaca ei. Acum se părea că vrea să aștepte ce 'nsurinau șoaptele pe care le auzise.

După câteva minute aparatul se cutremură iar, însă de data asta nu mai era legănatul acela uniform, ci smucituri scurte, neregulate. Grozava mârâită se apropia deci.

Din mișcările încete ale lui Marian ghicii că îndrepta lampa spre partea cealaltă. Ridicai și eu revolverul în direcția aceea.

Se scurseră iarăși câteva minute și smuciturile încetară din nou. Nu știam unde se afla fiara în clipa de față și ce avea de gând.

Deodată Pongo șopti, atât de încet că abia îl auzirăm:

— Pongo aproape de tot, Pongo miroase la el. Și în aceeași clipă mârâitul uriașei mâinute se auzi aproape de tot în fața noastră. Marian a prins îndată lampa și lumina ei căzu pe monstrul care se afla la cel mult doi metri de noi.

Surprins de lumina vie închise repede ochii mici și părea gata să se retragă în bezna pădurii.

Dar tocmai când vru să răsuflu ușurat, namila înaltă de vreo doi metri deschise iar ochii, clipi furios în lumina orbiitoare și-și arătă colții grozavi. În același timp începu să se bată cu pum-

nii în piept, smocul de păr îi căzu pe frunte și, clătănându-se făcu un pas înainte.

Arăta ca un diavol.

Tintii asupra ochiului său stâng spre a trage imediat ce-ar mai fi făcut un pas înainte. Și Marian ridicase arma.

Fiorosul musafir mai făcu într'adevăr un pas înainte, dar tocmai când vrui să trag, el găuri, prin greutatea lui, aripa avionului.

Răcnind de spaimă căută să se țină, însă zadarnic se zbatu cu labele, căci nu găsi niciun sprijin.

Îmi venea să râd când trupul enorm se rostogoli în jos, în clipa următoare, de pe aripă — căci cu prilejul acesta gorila scotea răcnete grozave de spaimă.

Apoi mă gândii că, odată ajuns pe pământ, va întreprinde un nou atac — dar deodată auzul îmi fu atins de un bâzâit îndepărtat, pe care nu-l băgasem în seamă până atunci, din pricina încordării în care mă aflasem.

Era un avion, care se apropia cu mare viteză. Marian stinse îndată lampa, căci mai primejdioasă decât gorila ar fi fost în clipa aceea descoperirea noastră de către Belgieni.

Băzâitul se transformă în văjâit și deodată avionul nostru se cutremură. Așa dar gorila nu se dădea bătută, ci vroia să întreprindă un al doilea atac.

Situația noastră devenea într'adevăr primejdioasă. Peste câteva minute avionul urma să fie deasupra noastră și cei dinăuntru vor vedea cu siguranță de sus lumina vie a lămpii.

Pe întunec, însă, eram expuși, fără apărare, atacului gorilei infuriate. Cu toate astea trebuia să

ne apărăm de ea, dar prin asta puteam fi încredințați că vom cădea iar în mâinile Belgienilor. Aparatul se clătina tot mai tare. Probabil că uriașa maimuță se cățara iarăși pe aripă. Acum îi auzeam și mârâitul furios.

Deodată, însă, scuturăturile aparatului încetară. Duduțul avionului de sus deveni atât de tare încât acestea, încât trebuie să-l fi auzit și gorila, cu tot mârâitul ei furios.

Cel puțin ea rămase brusc foarte liniștită, iar noi ne ferirăm să facem cel mai mic șmof. Duduțul motorului se apropia tot mai mult și în curând se auzea ca un tunet asurzitor.

După câteva minute el trecu deasupra noastră. Avionul nostru se clătini sub niște lovituri puternice, dar ne spuserăm îndată că gorila nu va ataca acum, ci-și va căuta salvarea în fugă.

Într'adevăr, aparatul încetă să se mai clatine și eu răsuflând ușurat, îi șoptii lui Marian:

— Am avut noroc. Mi-ar fi părut nespus de rău dacă aș fi fost nevoit să împușc gorila. Ce-au să se mire Belgienii când își vor rețâși avionul! Labr de leu și de gorilă lasă urme foarte lămurite.

— Asta așa e — răsă prietenul meu — dar pentru noi e tot una. Ia te uită, aviatorul cercetează acum câmpia. Așa dar, Belgienii cunosc bine ținutul, căci nu e atât de simplu să găsești pe întunec fâșia asta îngustă.

Dincolo la marginea luminii plutea un mare glob luminos al unei umbrele de mătase. Lumina se răsfârângea pe o treime a terenului. Dacă n'am fi împins aparatul în pădure, acoperindu-l cu crenguț, cu siguranță că am fi fost văzuți.

— Mariane — zisei deodată, speriat — cele

doiă fiare or fi smuls ramurile de pe aripi. Poate că din pricina asta Belgienii tot au să ne descopere.

— Nu cred — răspunse prietenul meu — căci în fața avionului am vârat în pământ crengi înalte, astfel că fac impresia unor copăcei. Dar poate că tot e mai bine să ne strecurăm repede afară și să așezăm la loc crengile pe aripi.

— Și ce te faci cu gorila? întrebai eu.

— Cu siguranță că ea s'a ascuns sub copaci mai adânc în pădure, rase Marian. — Hai repede să așezăm la loc crengile!

Ne strecurăm afară, Marian la dreapta, eu la stânga. Dibând cu băgare de seamă pusei la loc ramurile, care într'adevăr fuseseră răvășite.

După câteva minute eram iarăși la locul meu din avion și când veni și Marian îmi zise:

— Acum putem fi fără grijă. Pentru mai multă siguranță am adus o creangă care prisosea și cu care ne vom acoperi noi.

Treaba asta fu făcută repede și acum privim prin frunziș, spre câmpie. După cum auzeam din bâzâitul îndepărtat al motorului, avionul cerseiase pădurea spre stânga și acum se apropia iar. Nu trecu mult și o rachetă luminoasă se lăsă în jos cam pe la mijlocul stepei. Avionul dispăru spre dreapta și abia peste zece minute se înapoiă.

Când lăsară din nou în jos o rachetă luminoasă, văzui întâmplător în fața noastră, în stepă, la vreo cincizeci de metri depărtare, un leu gonind spre pădurea de peste drum.

— Aha! făcu Marian — cu siguranță că e leoaica. Acum putem fi siguri că ne va scuti de vizita ei, și deoarece și avionul ne va lăsa în

pace, ne putem urma somnul întrerupt.

— Care va să zică crezi că nici gorila nu se va înapoia?

— Fără îndoială, căci prea s'a speriat dihania.

Ne întinșăm în vole, și eu nu putui închide ochii multă vreme, în vreme ce Marian adormi îndată. În cele din urmă, însă, mă pridi oboseala și somnul mă prinse în mrejele lui.

A doua zi dimineată mă trezi Marian. Părea nedormit, așa că-l întrebai de pricină.

— Da, Robert — răspunse el — m'am trezit în toul nopții și n'am mai putut închide ochii. Cu prilejul acesta am făcut constatarea că avionul belgian nu s'a mai înapoiat, astfel că presupun că a aterizat la lacul Tanganica. Și asta ar fi rău pentru noi, deoarece se poate să le fi spus locuitorilor de acolo ce au de făcut.

Afară de asta ne poate și descoperi dacă drumul nostru va duce printr-o câmpie mai întinsă.

— M'am gândit și eu la asta și de aceea ne vom lua crengi mari de îndată ce vom ieși din pădure. Dacă vom auzi sgomotul avionului ne vom întinde la pământ și ne vom acoperi cu ele.

— Tii, că bine zici! Atunci n'avem de ce să ne mai temem în privința asta. Când pornim?

— După ce vom fi mâncat restul de carne ce-l mai avem.

Imbucărăm la repezeală, coborărăm apoi din avion și după ce ne încredințăm că nu era niciun avion deasupra, ieșim din pădure și pornim spre cea din fața noastră, care se găsea la vreo doi kilometri depărtare. Fiecare din noi luase câte o cracă lungă și stufoasă.

Ajunseserăm cam pe la mijlocul câmpiei, când,

deodată, Marian se opri și aruncând creanga deo-
parte, își smulse pușca de pe umăr. Pongo se o-
prise și el din fugă și ridică brațul cu sufla.

Prin faptul acesta o luai puțin înainte tovarășilor
mei, apoi însă, când mă opri și eu, mirat, văzui
motivul care-i făcuse pe camarazii mei să stea
locului.

Dinspre dreapta noastră venea în goană un trup
galben — leoaica, al cărei tovarăș îl răpusesem
în timpul nopții. Ea era încă la vreo treizeci de
metri de mine, dar cu fiecare pas se apropia.

Trăsei pușca în grabă — în aceeași clipă ră-
sună însă împușcătura lui Marian și fiara se pră-
buși. Pentru un moment numai, căci imediat se
ridică iar și se năpusti asupra prietenului meu.

Atunci trăsei și eu, și animalul se prăbuși
din nou. Leoaica se ridică pentru a doua oară,
plină de sânge și se repezi spre mine.

De data asta glonțul pe care-l trase Marian
curmă viața fiarei.

— Iarăși o mică surpriză! zisei eu. — Dacă
merge așa mai departe, vom mai avea nevoie de
multă vreme până la Tanganica.

— Ar fi trebuit să ne așteptăm la asta — spuse
Marian — căci știm noi cât de răzbunătoare sunt
uneori fiarele acestea. Acum trebuie să jertfim cren-
gile noastre, ca s'o acoperim, altminteri, când s'o
întoarce aviatorul va ști îndată că am fost aici în
stepă.

Acoperirăm trupul leoaicei și pornirăm iar la
drum, luând pasul. Mai aveam un kilometru până
la marginea pădurii și asta însemna o sfortare
enormă în zăpușeala aceea grozavă.

Străbăturăm vreo trei sute de metri și rămăserăm

o clipă locului, pentru ca apoi, adunând puteri,
să ne urmăm drumul spre pădure, cu pași grăbiți.

Căci departe înaintea noastră se auzi bătăitul u-
nui motor, ceea ce însemna că aviatorul nostru se
întorcea. Trebuia, deci, să ne încordăm puterile.

Deodată privind în sus în toiu fuși, văzui un
punctuleț deasupra pădurii. Era avionul și știam
noi bine cu ce înțelegătoare grozavă sboară avioanele.
Și noi ne mai aflam la cel puțin două sute de
metri de pădure.

— Cu siguranță că am și fost descoperiți! găfăii
eu. — Fără îndoială că au ochiane.

— Cu neputință — răspunse Marian — căci nu
pot vedea nimic împotriva soarelui. Și-apoi, nu
mai avem mult până la pădure.

Cuvintele acestea îmi dădură puteri noi. Nu
mă gândisem că aviatorii, sburând împotriva soa-
relui, erau cu desăvârșire orbiți de acesta și nu
puteau vedea decât câmpia de sub dâștii sau în-
dărătul lor.

Eram într'adevăr la capătul puterilor când ajun-
serăm, în sfârșit, la cei dintâi copaci și ne stre-
curăm în toată graba în deș. Făcurăm vreo zece
metri, apoi ne oprirăm într'un luminiș mic, ca să
mai răsuflăm puțin. Chiar în clipa aceea avionul
trecu deasupra capetelor noastre, cu un sgomot
asurzitor.

Încă odată salvarea ne-a venit în ultima clipă!
Când ne liniștirăm în cele din urmă, Marian zise:

— Așa, acum trebuie să ne croim iarăși o cărare
prin deș. Să sperăm însă că vom avea noroc și
vom da curând de o potecă de pahidermi, altmîn-
teri vom avea nevoie, pentru restul drumului, de
mai mult timp decât ne închipuim.

— Ce-or fi crezând acum Belgienii? întrebai eu. — Iși închipuiesc oare că am străbătut în sbor Tanganica?

— N'aș putea să-ți spun, Robert. Mai mult ca sigur că așa vor crede. Dar vor cerceta ei pe Englezii de colo și azi sau mâine vor afla că n'a aterisat niciun avion prin părțile acelea. Și atunci firește că-și vor continua cercetările cu și mai multă îndârjire, ceea ce înseamnă că vom fi iarăși în mare primejdie, căci avem nevoie de cel puțin trei zile până la Tanganica.

V. — PESTE LACUL TANGANICA

TREI ZILE LUPTĂRĂM ca să ne croim drum prin pădurea sălbatică sau goneam prin stepe arse de soare, amenințați de fiare, veșnic cu grija de a nu fi descoperiți de avioanele Belgianilor.

În seara zilei a treia ne aflam iarăși în mijlocul pădurii. Cu puțin înainte Pongo vânașe o antilopă cu sulțu lui. Aleseșerăm un luminiș mic, pe care vroiam să poposim peste noapte.

În vreme ce carnea se frigea deasupra focșorului ce-l aprinsesem, Marian zise:

— Dacă pornim la drum mâine dimineată, în câteva ceasuri ajungem la lac. Am presimțirea că Belgianii au atârnat împotriva noastră pe locuitorii de pe malul lacului. De aceea e mai bine, poate, dacă ne vom petrece noaptea în copaci. Socot că e mai nimerit să ne ferim a face foc.

— Masser are dreptate — zise Pongo. — Massers aude?

Un sgomof abia auzit, ajungea până la noi și, cunoscând moravurile africane, știurăm îndată că e vorba de o tobă mare de lemn, cu ajutorul căreia se aduceau veștile la cunoștința oamenilor.

Judecând după sunet, toba aceasta nu putea fi prea departe. Oricât de neplăcut ar fi fost, trebuia totuși să ne cătărăm în copaci și să stăm acolo până la ziua.

După ce ne preparăram ceaiul, Pongo stinse focul, apoi porni în cercetare în jurul luminișului; se opri într'un loc și arătând cu mâna spre un copac mare, zise:

— Aici va fi bine, Massers. Pongo face culcuș.

În grabă, căci noaptea se apropia, tăia cu cuțitu-i de spîntecat rechini, câțiva copăcei. După ce se cătără în arborale ales, noi îi întinșerăm de engile și el le înșepeni pe trei crăci groase, la vreo trei metri deasupra pământului. Deoarece purtam totdeauna cu noi sfoară prin buzunare, le puturăm lega destul de bine, astfel că n'aveam de ce ne teme chiar pe vreme de furtună.

Pe această platformă el presără frunziș și în chipul acesta ne pregăti un culcuș plăcut și sigur în același timp. Abia ne urcarăm și ne întinșerăm că se și înopătă.

Și tot mai auzeam loviturile de tobă, iar de la mare depărtare venea înăbușit răspunsul, din vreun sat oarecare.

— Vom întâmpina mari greutăți cu trecerea lacului — zise Marian — ba mă tem chiar că cel mai îndărjit dușman al nostru, locotenentul Gaston, a venit cu un avion la lac,

ca să pună mâna pe noi în ultima clipă.

— Atunci cel mai bun lucru ar fi să mergem la mal, abia când s'o întineca — propunsei eu. — Dacă au fost postate santinele acolo, le putem ocoli lesne.

— Firește că așa va trebui să facem — înăvuiință Marian — dar-își vor fi spus și Belgii asta și or fi luat ei măsurile cuvenite.

— Ar fi prost să fie așa, totuși trebuie să găsim un loc pe unde să ne strecurăm.

— De sigur, și am și făurit un plan cum să îndeplinim mai bine lucrul acesta. Trebuie să facem tocmai dimpotrivă de ceea ce așteaptă dușmanii de la noi. Acum, hai să încercăm să dormim, căci ne așteaptă o muncă grea.

— Massers, liniște! șopti deodată, Pongo — Tembo vine.

E o taină a lui cum băgase de seamă apropierea elefantului. La o asemenea vizită nu ne așteptasem, altminteri ne-am fi așezat cușul mai sus, în copac.

La prevenirea lui Pongo tăcurăm îndată și ne încordăram auzul. Dar afară de larva obișnuită a insectelor, păsărilor de noapte și muștelor, nu puturăm auzi niciun alt sunet care să ne vestească apropierea unui pahiderm.

Ne puteam însă încrede în auzul ascuțit al lui Pongo.

Deodată luna se ivi pe cer și își aruncă lumina palidă asupra rariștei.

Îmi ajinții privirea spre trunchiurile negre ale copacilor de la dreapta noastră. Cu siguranță că elefantul venea dinăuntru pădurii, din direcția din care venisem și noi.

Tresărit speriat, căci printre copacii uriași ai pădurii se strecură, aproape fără sgomot, un trup enorm.

Era un elefant cât toate zilele, ai cărui colți sclipeau în lumina lunii.

Se opri în mijlocul rariștei și adulmecă în juru-i. Părea să fie înalt de vreo trei metri, așa că ar fi fost în măsură să dărâme platforma noastră, chiar numai cu capul. Cu atât mai lesne cu trompa-i lungă de vreo doi metri.

Porni domol prin luminii, spre copacul la rădăcina căruia mâncaserăm în seara aceea. Sufără necăjit în cenușa focului, apoi se întoarse brusc și merse de-a lungul marginii luminiișului, tot adulmecând cu trompa în sus la copaci. Era vădit lucru că ne mirosise urma și ne căuta. — Massers cațără repede mai sus, ne șopti Pongo.

Elefantul mai era doar la cincisprezece metri de noi, astfel că trebuia să ne grăbim cât se poate.

Pongo se și săltase pe creanga de mai sus și-i ajută lui Marian. Când însă întinsei și eu brațele, avui nenorocul să frâng o rămurică.

Urmarea fu că primejdiosul pahiderm se năpusti îndată spre copacul nostru. Nici azi nu știu cât de repede am ajuns pe craca de de-a-supra. Abia mă ridicasem pe ea, că Pongo, de sus, îmi și apucă brațul întins și mă trase spre el.

Era și timpul, căci în aceeași clipă se năru platforma pe care stătusem cu puțin înainte și trompa izbi cu putere în trunchiul copacului, chiar dedesubtul meu.

Ne grăbim să ne cățărăm și mai sus, apoi ne lipim unu de altul și ne ținurăm strâns, în timp ce Pongo, care era lângă trunchiu, îl cuprinsese pe acesta cu brațul.

În clipa următoare, elefantul începu să izbească nebunește în copac, care se cutremură până 'n vârf.

— Stăm bine! — șopti Marian, glumeț cum era el. — S'a dus faimosul nostru culcuș.

— Ne-om odihni noi mai târziu și pentru acum! — răspunse ei. — Dar ia spune, crezi că matahala asta nu se va mișca de aici până mâine dimineată?

— Cu siguranță, dacă nu-l va atrage altceva atenția. Dacă n'am fi atât de aproape de satele Negrilor, l-aș împușca, fiindcă se prea poate să nu se urnească de aici nici mâine toată ziua.

— Hm... frumoasă perspectivă să fii nevoit să stai pe craca asta tare! Poate ar fi mai bine să urcăm și mai sus; acolo crengile sunt mai dese și ne-am putea întinde deacurmezișul lor.

— Nu e rea ideea — încuviință Marian — și poate că elefantul își va vedea de drum când nu ne-o mai zări. Pongo, ia-o tu înainte!

— Massers ține bine! ne preveni uriașul.

Apoi se sculă și se săltă pe craca cea mai apropiată. Marian se cățără pe trunchiu și eu îl urmaș, ținându-mă de el.

Urcăm astfel patru crăci, apoi frunzișul începu să devină atât de des, încât asediatorul nostru nu se mai putea vedea.

Îi mai auzirăm tropăind și putăind furios, până când deodată răsuflă cu putere și imediat se îndepărtă de luminiș. Se făcu tăcere de-

săvârșită, ceea ce însemna că inteligentul pahiderm se furișa iarăși, dacă nu cumva se oprise în apropiere.

— Sau a mirosit ceva ce l-a atras în altă parte — zise Marian — sau vrea să ne amăgească numai și pândeste pe aproape, socotind că vom fi neprevăzători și vom cobori.

— Tot ce se poate — încuviințai eu — dar te pomenești că se plictisește, până dimineată și se cară de aici.

— Să nădăjduim. Totuși...

Marian își rupse vorba, căci la vreo sută de metri de noi răsună răcnetul de atac al elefantului, căruia îi răspunseră țicete de spaimă din gâtleri omenești.

Și după câteva clipe, auzirăm, înflorați, două strigăte de moarte. Pahidermul își găsisse victime noi, de sigur, și-și potolise astfel setea de răzbunare.

Tocmai când mă gândeam dacă nu cumva s'o întoarce acum, detunară împușcături în pădure, și, după sunet, erau carabine militare.

Imediat se auzi iarăși răcnetul grozav al elefantului, un țipăt de moarte, din nou detunăturile a două arme — după cum puturăm deosebi lămurit — un răget al pahidermului, al cărui ton horcăitor ne dovedea că fusese atins de moarte, — după aceea încă patru împușcături... și la urmă tăcerea se întinse iar deasupra pădurii.

— Repede jos din copac! strigă Marian. Cu siguranță că elefantul a atacat o patruză care ne căuta pe noi. Zăpăceala va fi acum atât de mare încât ne vom putea strecura neobservați și nu se poate să nu dăm de vreo potecă bună,

Ne grăbim să ne cățărăm și mai sus, apoi ne lipim unul de altul și ne ținurăm strâns, în timp ce Pongo, care era lângă trunchiu, îl cuprinsese pe acesta cu brațul.

În clipa următoare, elefantul începu să izbească nebunește în copac, care se cutremură până în vârf.

— Stăm bine! — șopti Marian, glumeț cum era el. — S'a dus faimosul nostru culcuș.

— Ne-om odihni noi mai târziu și pentru acum — răspunsei eu. — Dar ia spune, trezi că matahala asta nu se va mișca de aici până mâine dimineață?

— Cu siguranță, dacă nu-l va atrage altceva atenția. Dacă n'am fi atât de aproape de satele Negrilor, l-aș împușca, fiindcă se prea poate să nu se urnească de aici nici mâine toată ziua.

— Hm... frumoasă perspectivă să fii nevoit să stai pe craca asta tare! Poate ar fi mai bine să urcăm și mai sus; acolo crengile sunt mai dese și ne-am putea întinde deacurmezișul lor.

— Nu e rea ideea — încuviință Marian — și poate că elefantul își va vedea de drum când nu ne-o mai zări. Pongo, ia-o tu înainte!

— Massers ține bine! ne preveni uriașul.

Apoi se sculă și se saltă pe craca cea mai apropiată. Marian se cățără pe trunchiu și eu îl urmaș, ținându-mă de el.

Urcăm astfel patru crăci, apoi frunzișul începu să devină atât de des, încât asediatorul nostru nu se mai putea vedea.

Îl mai auzirăm tropăind și pufăind furios, până când deodată răsuflă cu putere și imediat se îndepărtă de luminiș. Se făcu tăcere de-

săvârșită, ceea ce însemna că inteligentul pahiderm se furișă iarăși, dacă nu cumva se oprise în apropiere.

— Sau a mirosit ceva ce l-a atras în altă parte — zise Marian — sau vrea să ne amăgească numai și pânđește pe aproape, socotind că vom fi neprevăzători și vom cobori.

— Tot ce se poate — încuviințai eu — dar te pomenești că se plictisește, până dimineață și se cară de aici.

— Să nădăjdum. Totuși...

Marian își rupse vorba, căci la vreo sută de metri de noi răsuna răcnetul de atac al elefantului, căruia îi răspunseră țicete de spaimă din gâtleri onenești.

Și după câteva clipe, auzirăm, înflorați, două strigăte de moarte. Pahidermul își găsisse victime noi, de sigur, și-și potolise astfel setea de răzbunare.

Tocmai când mă gândeam dacă nu cumva s'o întoarce acum, detunară împușcături în pădure, și, după sunet, erau carabine militare.

Imediat se auzi iarăși răcnetul grozav al elefantului, un țipăt de moarte, din nou detunăturile a două arme — după cum puturăm deosebi lămurit — un răget al pahidermului, al cărui ton horcăitor ne dovedea că fusese atins de moarte, — după aceea încă patru împușcături... și la urmă tăcerea se întinse iar deasupra pădurii.

— Repede jos din copaci! strigă Marian. Cu siguranță că elefantul a atacat o patruză care ne căuta pe noi. Zăpăceala va fi acum atât de mare încât ne vom putea strecura neobservați și nu se poate să nu dăm de vreo potecă bună.

croită de ei, pe care să ajungem repede la lac.
— Foarte bine va fi, Masser Farrow! făcu
Pongo.

Trebuia să-i dau dreptate prietenului meu,
căci ni se oferea un prilej minunat să scăpăm.

Îi urmai deci repede pe tovarășii mei, cari și
începușă să coboare. Când ajunserăm jos, Ma-
rian mai zise:

— Dacă nu mă'nșel, la început au deținut trei
carabine, iar după ultimul tipăt de moarte, numai
două. Se prea poate, deci, să fi fost ucis și un
ofițer belgian și atunci zăpăceala va fi și mai
mare și fuga noastră mai lesnicioasă.

Cu instinctul lui ce nu dădea greș, Pongo găsi
poteca pe care și-o croise elefantul. Puturăm ast-
fel înainta repede, fără să facem sgomot.

Pongo, care luase conducerea, se opri în cele
cin urmă. Când furăm lângă el, văzurăm prin-
tr'o spărtură a unui tufiș un luminis întins, în care
ardea un foc, la vreo treizeci de metri depărtare.

Vreo douăzeci de Negri stăteau în jurul lui,
privind cu teamă trupul enorm al elefantului, care
zăcea lângă foc, sau aplecându-se uneori spre
două făpturi întunecate, care stăteau și ele nemiș-
cate în fața focului.

La dreapta acestuia, însă, erau doi ofițeri bel-
gieni în fața unui camarad de-al lor întins la pă-
mânt. Își scosese răchizișurile și știrurăm atunci că
elefantul își alesese o victimă și din rândurile lor.

— Massers, acum mergem repede în jurul lu-
minisului, șopti Pongo.

Vorbele acestea mă readuseră la realitate, astfel
că-l urmai îndată pe Marian, care și începuse să
pătrundă în desș, îndărătul uriașului.

Pongo îndeplini acum o muncă minunată. Prin
desșul încâlcit el ne aduse acum în jurul lumi-
nișului, atât de aproape de acesta încât puteam
zări lumina focului de tabără. Piedecile le înlătura
din cale cu atâta îndemănare cu cuțitul său, încât
nici eu, care veneam la urmă, nu băgai de seamă.

Dădurăm apoi de o potecă bine bătătorită, pe
care veniseră Belgienii cu soldații lor. Trebuia să
ne așteptăm că se vor întoarce și ei acum repede,
deoarece își puteau închipui că fuseserăm preve-
niți dacă ne aflaram pe aproape. Și era îndoielnic
dacă vor rămâne în luminis până dimineață.

De aceea iuțirăm pasul, căutând să nu facem
sgomot.

Neobosiți străbăturăm kilometru după kilome-
tru. Eram recunoscători patrulei că ne croise un
drum atât de bun. Am socotit greșit depărtarea,
căci era cel mult miezul nopții, când furăm ne-
voiți să ne oprim, auzindu-l pe Pongo șoptind:

— Massers, libatta înaintea noastră, Pongo mi-
roase.

„Libatta“ se numește „sat“ în limbajul Negrilor
din Conqo. Dar nu mi-aș fi putut închipui că
Pongo al nostru era în stare să miroase și un sat.
Strecurându-ne cu băgare de seamă îndărătul
lui ieșirăm de-odată într'un luminis întins, pe care
se afla, într'adevăr, un sat mare scăldat în lumina
razelor de lumină.

Mai descoperirăm însă și altceva, care ne umi-
plu de mare bucurie: De partea cealaltă a lumi-
nișului nu mai era pădure, ci... lacul Tanganica.

Pongo stătea locului încă, privi însă de câteva
ori spre cer, apoi zise încetșor:

— Luna pleacă îndată, atunci mergem la lac. Avea dreptate. O perdea groasă de nori se ridicase și luna trebuia să dispară curând îndărătul ei. Atunci puteam ocoli satul în liniște și să 'ncercăm a „confisca” un kanu de pe țarm.

Când luna dispăru în cele din urmă, după nori, Pongo ne trase înainte. Ne țineam iarăși unul de altul, căci trecerea bruscă de la lumina vie la întunecul adânc făcea să nu vedem aproape nimic.

Pongo însă găsi drumul și în curând auzirăm înaintea noastră plescăitul valurilor. Urișul Negru găsi numai decât și o luntre în care se și urcă.

Vâsle erau destule pe fundul ei și când ne urcărăm și noi, Pongo mână barca încet spre larg.

De vâsle ne folosirăm abia când furăm de-a-juns de departe de sat ca să nu fim auziți.

— Păcat! zisei. Ar fi trebuit să luăm și celelalte kanu-uri sau să le fi scufundat. Prin asta i-am fi pus în neputință pe locuitorii satului să ne urmărească.

— E greșită părerea ta — răspunse Marian — căci întâmplarea ar fi putut face ca dispariția tuturor bărcilor să fie băgată în seamă imediat. Cred că atunci am fi avut îndată pe urmele noastre un avion al Belgianilor. Dispariția unei singure luntre, însă, va fi observată abia mâine, și atunci noi vom fi pe malul celălalt.

După socoteala noastră aveam de străbătut vreo patruzeci de kilometri până la malul opus. Și trebuia să vâslim din răspuțel ca să fim acolo până la ivirea zorilor.

Pongo vâslea pe partea stângă, noi doi pe cea dreaptă.

Veni și dimineața. Eram acum la cel puțin patruzeci de kilometri depărtare de satul dușman, dar tot nu vedeam încă malul celălalt al lacului. Marian spuse că în partea cea mai largă Tanqanica ar avea vreo șaptezeci de kilometri.

După încă vreun ceas de vâslit, Pongo arătă cu mâna înainte și zise:

— Massers, pământ!

Nelămurit zărirăm în depărtare o dungă neagră, ciocă și asta ne dădu noui puteri. Luntrea aluna acum mai repede pe apă. După încă un ceas puturăm zări lămurit malul.

Cât p'aci însă fu noastră să aibă un sfârșit neplăcut. Nu prea dădeam atenție împrejurimilor ci priveam mereu spre malul care însemna pentru noi salvarea după atâtea primejdii. Pongo, care stătea la capătul dinainte al luntrei, tresări deodată, apoi o îndrumă în altă direcție și strigă cât putu:

— Atențiune, Massers, Matomombol!

Imediat lăsarăm vâslele pe fundul luntrei și luntrea era la cel mult zece metri depărtare.

Descărcai toate gloanțele din arma mea în capul animalului, și nimerii bine, după cum văzui din sângele care țâșni imediat din numeroasele răni. Dar uriașul acesta era de o putere de necrezut. Mișcările lui deveniră mai molcome, totuși se apropia, mereu, fără să se turbure.

Iată-l lângă luntre, ridicându-se puțin din apă și deschizând botul enorm. Se părea că clipa aceasta o așteaptă Marian, care până atunci stătuse liniștit, cu pușca pregătită.

Două gloanțe porniră fulgerător, hipopotamul

scoase un horcăit și Pongo îndepărtă luntrea din apropierea dihaniei primejdioase.

Apa se înroși de sânge, apoi monstrul începu să se afunde încetisor.

— Vezi tu, Robert — îmi zise Marian, zâmbind — chiar atât de simplu nu ne era dat să trecem lacul. Să nădăjdum însă că de acum încolo nu vom mai fi turburați de nimic.

În vreme ce-mi încălcai din nou pușca, camera răzii vâsliră mai departe și după o jumătate de ceas luntrea noastră se lovî de mal.

Sărirăm pe uscat rîzînd. Acum eram salvați, căci ne aflam pe pămîntul Africii germane.

Aventurile prin care am mai trecut îți le voi povesti cu alt prilej, dragă George" — își înclăia doctorul Bertram povestirea.

Sfârșitul volumului:

F u g ă r i î !

Volumul următor va fi intitulat:

Idolul de pe insulă

Redacția și Administrația: București, Calea Victoriei 5

Publicație periodică. Apare săptămânal
No. 103. — Joi 9 Mai 1935

Redactor responsabil: S T. F R E A M A T.

Institutul de arte grafice „EMINESCU”, București 1,
Strada Inginer Anghel Saligni 2